

finde deres Afgjørelse ved en 2den Behandling, naar der foreligger Ændringsforslag enten fra et Udvalg eller fra enkelte Medlemmers Side, som maatte gjøre saadanne Betragtninger gjældende. Hvad der er ansøgt, er lutter saadanne Ting, som jeg ikke ser, der kan være nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa, idetmindste med Forbehold af Maaden, hvorpaa det skulde nærmere udføres. Hvad det angaar, at det skulde være et uheldigt Udtryk at sige, at Giften skal overgives til Politiet til „Lilintetgjørelse“, mener jeg ikke, at det fra Udtrykkets Side just er besynderligt, thi man bruger naturligvis Ordet „Lilintetgjørelse“ i Loven efter dens almindelige sproglige Betydning og ikke i den strengt tyssiske Betydning. Men det er jo muligt, at det kan være hensigtsmæssigt at anordne en anden Behandlingsmaade og navnlig, som det blev bemærket, fastsætte Afhændelse til et Apothek. Dog maa jeg, forsaavidt et Ændringsforslag i saa Henseende maatte fremkomme, have mig forbeholdt at indhente nærmere Underretning om, hvorvidt det er udsærligt, om det er muligt saaledes at afhænde et meget stort Parti paa engang til et Apothek. Det kan maaske have sine Bænkkeligheder, og Politiet kan jo ikke i Langden være belejret med at opbevare den Slags Gjenstande. Forresten tror jeg, at det hører til de Tilfælde, der meget sjældent indtræffe, at Nogen indforskriver den Slags Gjenstande, og lader dem blive henliggende paa kongeligt Transito-plag. Hvad angaar Garantien for Overholdelsen af Forskriften, maa den jo nærmest søges i det Strafsansvar, som ifølge § 19 den paadrager sig, der ikke henvender sig til Lovvesenet og anmelder, hvad der findes i hans Kofli, eller som unddrager sig fra den Forpligtelse, som paahviler ham efter § 3. Hans Forpligtelse bestaar i, at han skal indhente særlig Tilladelse, hvis han vil lade Rottkrudt henligge paa Transito-plag i længere Tid end 8 Dage, og lader han det uden særlig Tilladelse henligge længere, ifalder han Strafsansvar efter § 19. — Hvad angaar Redaktionen af § 6, da forekommer den mig ikke at være utydelig. Meningen med Paragrafen er den, som det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) angav, og det er altsaa et ganske underordnet Spørgsmaal, om man vil vælge en anden Redaktion, som maatte synes mere tydelig end den, der her er benyttet. Ligeledes er det jo et Spørgsmaal, der kan være Gjenstand for nærmere Overveielse, om man noget bør forøge Antallet af dem, der skulle kunne rekvirere Gift paa et Apothek uden særlig Kontrol fra Politiets Side, om man foruden autoriserede Læger, Dyrlæger og Landlæger skulde medtage Forstandere for kemiske Laboratorier og for naturvidenskabelige Museer. Det er en Sag, som ikke er af stor Vigtighed. Derimod tror jeg, at

det vilde stride mod Lovens Aante, om man vilde tillægge Grosferere en saadan Ret, thi Meningen er, at man vil ikke have Detailhandel med Gift uden en vis Kontrol. Man gaar ud fra, at en gros Handelen med Gift behøver ikke i samme Grad Kontrol, fordi den ikke afføder de samme Farer for Befolkningen. Faren for Befolkningen mener man nærmest kommer fra Detailhandelen, fordi det gennem den bliver let at faae Gifte i ringe Kvantiteter og for en forholdsvis ringe Penge. Jeg tror derfor, at der egentlig ikke er nogen Grund til at tillade Grosfererne mere end Andre at købe Gift paa et Apothek. Der vil neppe være Tale om, at en saadan Mand vil i sin Forretning forsyne sig fra et Apothek eller saadanne Steder. I Regelen vil han jo lade Giften indforskrive fra Ulandet, da der, saavidt mig bekjendt, ikke fabrikeres Giftstoffer heri Landet undtagen i et meget ubetydeligt Omfang. — Hvad angaar de Bemærkninger, der ere fremkomne til § 14, skal jeg dertil svare, at det maa jo være Meningen, at til disse Konditorifageres Farvning maa der ikke anvendes Gift, men der maa kun anvendes de i Fortegnelsen til Loven nævnte uskadelige Farver. Man har jo ment, at Folk ville have Tilstrækkeligt til at vælge imellem der, saa at de behøvede ikke at bruge giftige Farver. Men, som sagt, jeg kan ikke se rettere, end at de Bemærkninger, der ere fremkomne, ere af den Bæstafsenhed, at man vistnok let vil komme til Enighed om de paagjældende Punkter ved en eventuel fortsat Behandling af Sagen, hvad enten et Udvalg bliver nedsat eller ikke.

Blom: Jeg vil blot tillade mig at gjøre en Henstilling med Hensyn til et enkelt Punkt i § 1, hvori der jo opregnes, hvilke Stoffer der skal anses for giftige efter denne Lov. Der er nævnt „alle Antimonforbindelser undtagen Svovlantimon“. Jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der er en Antimonforbindelse, som er meget almindelig, men som vistnok ikke kan henregnes til Giften. Det er Skriftstøbermetal, som bestaar af en Legering af Bly og Antimon, og i det Hele taget forekommer der flere Legeringer af Bly og Antimon, som man vist ikke kan henregne til Giften. Der staar jo „Antimonforbindelser“, men jeg antager, at det paa dette Punkt nærmest maa forstås som Antimonfalte, at man ikke maa indføre Klorantimon osv., hvad jeg kan finde rimeligt. Endvidere er der nævnt alle Kviksølvforbindelser undtagen Zinnober.“ Der er imidlertid en Kviksølvforbindelse, som man dog neppe kan forbyde den sædvanlige regelmæssige Indførelse af, nemlig Kvaldkviksølv, som bliver indført i Form af Fængsletter til Sevarer. Der vil vistnok være Anledning